

המצווה בפרשה

פרשת יתרו

אָנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים לֹא יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל פְּנֵי: (שמות כ, ב)

בפסוק זה שתי מצוות כפי שכותב הרמב"ם

הלכה א: יסוד היסודות ועמוד החכמות לידע שיש שם מצוי ראשון, והוא ממציא כל נמצא, וכל הנמצאים משמים וארץ ומה שביניהם לא נמצאו אלא מאמתת המצא. **הלכה ה:** המצוי הזה הוא א-להי העולם אדון כל הארץ, והוא המנהיג הגלגל בכח שאין לו קץ ותכלית, בכח שאין לו הפסק, שהגלגל סובב תמיד ואי אפשר שיוסב בלא מסבב, והוא ברוך הוא המסבב אותו בלא יד ובלא גוף. **הלכה ו:** וידיעת דבר זה מצות עשה שנאמר אנכי ה' א-להיך, וכל המעלה על דעתו שיש שם אלוה אחר חוץ מזה, עובר בלא תעשה שנאמר לא יהיה לך אלהים אחרים על פני, וכופר בעיקר שזהו העיקר הגדול שהכל תלוי בו. (מתוך הלכות יסודי תורה פרק א)

הרמב"ם מלמד אותנו שאין שטח הפקר. אין אפשרות לא להאמין בשום דבר – אתאיסט. מי שהוא אתאיסט אינו מאמין שהאל ברוך הוא ברא את העולם וממילא מאמין שיש כוחות בעולם עצמאיים שאינם כפופים לה'.

וזו טעות שכל אדם יכול להגיע אליה בהסתכלות שטחית על המציאות. שהן הטבע והן האדם מובילים את המציאות. הסכנה באמונה זו גדולה מאוד כי אז אין שום עולם של ערכים החלטיים, כי לטבע אין מוסר והאדם שלא צריך לתת דין וחשבון נהפך למסוכן מחיה.

למנוע טעות זאת כתוב בפסוק אני ה' אלוקיך אשר הוצאתיך ממצרים. ללמד אותנו ש"אנכי" שברא העולם הוא שמתערב בעולם ושחרר עבדים שהיו חסרי כל.

לכן שתי מצוות אלה הן היסוד של הכל. אנו מאמינים שמעבר למסך הקיים ביננו לבין האל-ל - הנצריך כדי שנהיה אנשים חופשיים - יש בורא ויוצר שהוציא את ישראל ממצרים ופודה - בדיסקרטיות אמנם – עשוק מיד עושקו.

הבנה זו תביא אותנו לשלב ידיים אתו יתברך כדי לגלות את רצונו במציאות וללחום עבור עולם טוב יותר.

שאול דוד בוצ'קו